

Nationaldag

June 6, 2014 at 7:37am

En röd dag i almanackan, en arbetsfri dag på tröskel av sommaren som i folkets minne är kort och vacker, en tid av sol, vind och vatten. Och kall öl på altanen, på balkongen eller verandan, var man än hittar två lediga, torra kvadratmeter. Det är en dag då många inser att de inte vet varför man firar den här dagen; en dag då hela landet stannar upp och latar sig i det förflutnas glans, en dag då få kommer att fråga sig vart vi är på väg. Varken de som är lediga idag eller de som jobbar. Ty vissa jobb måste ändå skötas, till och med på en dag som den här, ganska typisk sommar dag – lagom varm, lagom skön och bekväm med påtaglig risk för regn, för skurar och längre fram, strax innan mörkret faller över landet, med risk för åska.

De två fönsterputsare som sedan i morse smyger på byggställningen vid huset nedanför min balkong hoppas dock på bra väder. De måste bli klara förre måndagen för huset är nu färdigt målat och ställningen ska tas bort. Bussföraren emellertid har inte bråttom idag. Det är knappt någon som stiger på vid hållplatsen men han är där, han finns till, beredd att serva befolkningen, om så behövs. Det gör också taxiföraren med tjocka, svarta mustascher som väntar på nästa körning, tillbackalutad i sätet bakom ratten. Hans bil, en glänsande ren V70, står parkerad utmed trottoaren, en stenkast från pizzerian där två kurder, far och son, bakar pizzor med hårda kanter och häftiga namn. Den korthåriga kvinnan på bensinmacken längre ner i området, kanadensiska som blivit kär i en ingenjör, jobbar gärna på en dag som den här, även om ersättningen för obekvämt arbetstid inte är mödan värt, actually! Så tycker och känner även den unge, långe killen bakom kassan på Seven eleven, städerska på centralstationen, undersköterska på intensivvård, vårdare på anstalten, kocken på det anspråklösa hotellet bredvid motorvägen, servitören på Dubliners och den muskulösa

brandmannen med långa fingrar från Långedrag, när han rycker ut för att släcka eldar som kunde undvikas.

Alla de människornas engagemang idag bygger mer på ansvarskänslan än på egen nytta. De står beredda, stolta i tysthet. De har inte fått semester idag men de har ändå inte anmält sig sjuka. Tack vare dem, kansamhället fungera även på en dag som den här, en dag då många andra, i synerhet tio procent av befolkningen, lär fira ordentligt idag. Med dansk öl, rysk votka, franskt vin och ost, italiensk cibatta, argentinskt lammkött och saffran i kakan som egentligen borde heta persisk. Och potatis som fortfarande har sina rötter i sydamerikanskt jord, alltsedan sena medeltiden då en spansk seglande äventyrare tog det från peruanska urinvånare och tog det hem – potatis som skulle rädda europas fattiga från svälten i århundranden. Hade den sjömannen inte haft en kompass, för övrigt en kinesisk uppfinning som araber tagit med sig till medelhavsländerna, då hade den gamla damen* inte kunnat kolonisera omvärlden. Den kanske hade svävat i mörkret ännu idag. Ironiskt nog och trots all framgång, känns det som cirkel sluter sig och vår värld går nu mot mörkret. Igen!

Jag brukar säga till min dotter att hon är född i en vacker stad och det bästa landet i världen. Och jag menar det. Det landet fyller åridag. Det landet är inte mitt, varken de facto eller det jure (jag är inte född här och är inte medborgare heller) men jag vill gärna tro att vi gillar varandra. För att kärleken känns bäst då den är ömsesidig. Det är inte bara ändlös respekt och beundrar jag känner för den skandinaviska halvöns högra ving– alltsedan sill och köttbullar med lingonsylt smakade gott för första gången, känner jag mycket mer än så för henne (landet). För att inte tala om västkustsallad och Foppas straffmål i Lillhammer 94`. Eller Abba! Eller Björn! Eller Ingemar, Selma, Astrid och Zlatans högra fot!

Idag, när jag skålar för det här landet och tänker på alla de människor som har gjort det till det bästa landet, kan jag inte låta bli att låta blicken sträcka sig över staden, lyfta den mot den (för tillfälle?) gråa himlen och fråga mig hur det skulle se ut om alla personer med minst en utländskt född förälder tar ledigt och åker ut från landet i en vecka. Om de försvinner, varena en utav de 20 procent av befolkningen och inte kommer till arbetet på måndag! Frågan känns dock för svår för den här stunden. Istället, lyfter jag glaset, i hopp om att himlen klarnar snart, att solen träder snart fram. Under den finns plats för alla.

Ha den äran, min sköna!